

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 69/06-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. marca 2006 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. A. B., bytom B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 89/90 a jeho rozsudkom č. k. 12 C 89/90-343 z 27. apríla 2004 a postupom Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 233/2004, 3 Co 234/2004 a jeho rozsudkom č. k. 3 Co 233/2004-388, 3 Co 234/2004 zo 6. októbra 2005 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. A. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. decembra 2005 doručená sťažnosť Mgr. A. B., bytom B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a základného práva na

prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 89/90 a jeho rozsudkom č. k. 12 C 89/90-343 z 27. apríla 2004 a postupom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 233/2004, 3 Co 234/2004 a jeho rozsudkom č. k. 3 Co 233/2004-388, 3 Co 34/2004 zo 6. októbra 2005.

Sťažovateľka v sťažnosti uvádza:

„Návrhom zo dňa 24. 4. 1990 som sa domáhala na Okresnom súde Bratislava I odškodnenia pracovného úrazu, ktorý sa mi stal 24. 4. 1988. (...)

V spore som žiadala, stratu na zárobku po priznaní plnej invalidity, bolestné, jeho 50-násobné zvýšenie, nárok bol uhradený bývalým zamestnávateľom vo výške 15 bodov, sťaženie spoločenského uplatnenia 60 násobné zvýšenie 175 bodov vyčíslených znalcom a vecnú škodu.

Okresný súd v Bratislave I mi rozsudkom zo dňa 27. 4. 2004 môj nárok zamietol, priznal mi len 175 bodov sťaženie spoločenského uplatnenia (...).

Okresný súd Bratislava I ma rozsudkom zaviazal na náhradu trov právneho zastúpenia odporcov v spore a náhradu trov štátu, napriek tomu, že konanie je oslobodené od súdnych poplatkov, že som invalidná dôchodkyňa (...).

V súdnom konaní som namietala, že súdna znalkyňa nepostupovala pri vykonaní znaleckého posudku tak, ako bola jej povinnosť, keď nevykonala prehliadku mojej osoby – živého tela, nevyžiadala si nutnú zdravotnú ortopedickú dokumentáciu, nemala rtg. dokumentáciu (...).

Tento rozpor som navrhovala súdu odstrániť pribratím ďalšieho znalca (...).

Prvostupňový súd takéto ďalšie dokazovanie nepripustil, zamietol takýto návrh.

Prvostupňový súd mi neumožnil osobne klásť otázky na súdnu znalkyňu (...). Tým mi znemožnil namietat' osobne, že súdna znalkyňa ma nevyšetrila, nemala nutnú ortopedickú dokumentáciu zo špeciálnej príslušnej kliniky, nemala inú zdravotnú dokumentáciu, čo je povinnosťou súdneho znalca. (...)

Krajský súd v Bratislave ako odvolací súd dňa 6. 10. 2005 si v plnom rozsahu osvojil prvostupňový rozsudok a potvrdil ho.

Krajský súd o mojom odvolaní konal neprimerane dlho, rozhodoval takmer 15 mesiacov po podaní odvolania, čo je v rozpore s čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky.

Krajský súd mi tak neposkytol garanciu práva na spravodlivý proces, keď k mojej záležitosti pristupoval formálne, keď v odvolaní zo dňa 17. 6. 2004 som namietala, že výrok o zamietnutí nároku na náhradu vecnej škody je, resp. môže byť nepreskúmateľný, čo by bol dôvod pre zrušenie rozsudku podľa § 221 ods. 1 písm. c OSP. (...)

Rozhodnutie Okresného súdu Bratislava 1 a Krajského súdu v Bratislave zamietnuť môj nárok z pracovného úrazu pokladám za rozpor s právom na spravodlivý proces, ktoré nebolo rešpektované.

Nebola dodržaná zásada náležitého zistenia skutkového stavu bez dôvodných pochybností v rozsahu na riadne a spravodlivé rozhodnutie v prejednávanej veci. (...)

Všeobecné súdy, prvostupňový aj odvolací mi neposkytli dostatočnú súdnu ochranu v práve na spravodlivý proces (...).

V rozpore s právom na spravodlivý proces je aj skutočnosť, že bol zamietnutý môj nárok na bolestné (...).

Tým, že mi nepriznal tiež ani jeden násobok sťaženia spoločenského uplatnenia je nespravodlivé (...).

Nebola mi priznaná ani vecná škoda (...).

Základnou zásadou podporujúcou použitie čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je spravodlivosť.

Princíp rovnosti zbraní ako jeden z prvkov spravodlivého procesu si vyžaduje, aby každej strane bola poskytnutá primeraná možnosť predložiť protistrane argumenty za takých okolností, ktoré by ju zásadne neznevýhodňovali.

Táto možnosť mi bola upretá na podporu svojho tvrdenia a pre svoju sociálnu pozíciu znevýhodnenej osoby som ďalším znaleckým posudkom nemohla predložiť protistrane argumenty, ktoré by ma neznevýhodňovali.

Krajský súd rozsudok vyhlásený dňa 6. 10. 2005 mi do dnešného dňa (t. j. do dňa podania tejto ústavnej sťažnosti, pozn.) nedoručil, čo nezodpovedá lehote určenej na

vyhotovenie písomného znenia a doručenia právoplatného rozhodnutia. Tým mi je bránené v uplatnení si svojho práva, keď nemôžem v dvojmesačnej lehote na podanie ústavnej sťažnosti rozsudok predložiť.“

V podaní doručenom ústavnému súdu 2. januára 2006 sťažovateľka predložila ústavnému súdu rozsudok okresného súdu č. k. 12 C 89/90-343 z 27. apríla 2004 a rozsudok krajského súdu č. k. 3 Co 233/2004-388, 3 Co 234/2004 a oznámila, že predmetný rozsudok krajského súdu jej bol doručený 8. decembra 2005.

Sťažovateľka na základe vyššie uvedených skutočností navrhla, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví, že namietaným postupom okresného súdu a jeho rozsudkom z 27. apríla 2004 a namietaným postupom krajského súdu a jeho rozsudkom zo 6. októbra 2005 boli porušené jej základné práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, rozsudok krajského súdu sa zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie a rozhodnutie, krajskému súdu sa ukladá odložiť vykonateľnosť ním prijatého právoplatného rozsudku a sťažovateľke sa priznáva primerané finančné zadosťučinenie vo výške 150 000 Sk, ktoré je povinný zaplatiť okresný súd, a vo výške 100 000 Sk, ktoré je povinný zaplatiť krajský súd.

Sťažovateľka s odôvodnením, že opakovane navštívila advokátsku kanceláriu, kde však nezastihla advokáta, a najmä poukázaním na jej majetkové a osobné pomery požiadala ústavný súd o ustanovenie právneho zástupcu na jej zastupovanie v konaní pred ústavným súdom.

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola

vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom s nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom (...).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom pre odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (mutatis mutandis I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 89/90 a jeho rozsudkom č. k. 12 C 89/90-343 z 27. apríla 2004 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 233/2004, 3 Co 234/2004 a jeho rozsudkom č. k. 3 Co 233/2004-388, 3 Co 234/2004 zo 6. októbra 2005 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

1. Z uvedeného teda vyplýva, že sťažovateľka namieta predovšetkým to, že rozsudkom okresného súdu č. k. 12 C 89/90-343 došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a taktiež namieta, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 89/90 došlo k porušeniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

1. 1. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že sťažovateľka predmetnou sťažnosťou napadla tak rozsudok okresného súdu, ako aj rozsudok krajského súdu. Avšak vzhľadom na princíp subsidiarity, ktorý vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, ústavný súd nemá právomoc preskúmavať postup a rozhodnutie okresného súdu, pretože jeho predmetné rozhodnutie preskúmal krajský súd v dôsledku odvolania sťažovateľky. Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť v tejto časti (teda vo vzťahu k rozsudku okresného súdu č. k. 12 C 89/90-343) odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu.

1. 2. Pokiaľ sťažovateľka namietala porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 89/90, k tomu treba uviesť nasledovné:

Jednou zo zákonných podmienok pre prijatie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, t. j. v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03). Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť.

Predmetná sťažnosť bola doručená ústavnému súdu 6. decembra 2005. Je nesporné, že sťažovateľka sa o „inom zásahu“ do jej práv, totiž že prípadne dochádza k zbytočným prietahom v napadnutom konaní okresného súdu, dozvedela najneskôr 27. apríla 2004, keď bol vyhlásený rozsudok okresného súdu č. k. 12 C 89/90-343. Napriek skutočnosti, že sťažovateľka výslovne napáda aj zbytočné prietahy podľa čl. 48 ods. 2 ústavy v konaní pred okresným súdom, túto sťažnosť podala dávno po skončení tohto konania. Sťažovateľka podala teda sťažnosť po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej zákonom na jej podanie v konaní pred okresným súdom. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 34/99, III. ÚS 20/00, II. ÚS 55/02) ochrana základného práva vrátane základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sa poskytuje v konaní pred ústavným súdom len vtedy, ak v čase uplatnenia tejto ochrany porušenie základného práva ešte trvalo. Podľa tvrdenia obsiahnutého v sťažnosti o takýto prípad v napadnutom konaní pred okresným súdom nejde a okrem toho predmetná sťažnosť vo vzťahu k okresnému súdu bola podaná v čase, keď už uplynula lehota ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd sa preto nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok uvedených v tejto časti sťažnosti, a preto sťažnosť v tomto bode odmietol ako oneskorene podanú.

2. Sťažovateľka namieta aj to, že rozsudkom krajského súdu č. k. 3 Co 233/2004-388, 3 Co 234/2004 zo 6. októbra 2005 došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a taktiež namieta, že postupom krajského súdu v konaní vedenom pod

sp. zn. 3 Co 233/2004, 3 Co 234/2004 došlo k porušeniu jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

2. 1. Pokiaľ sťažovateľka svojou sťažnosťou namietla, že rozsudkom krajského súdu č. k. 3 Co 233/2004-388, 3 Co 234/2004 zo 6. októbra 2005 došlo k porušeniu jej základného práva na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, k tomu ústavný súd pripomína, že podľa svojej konštantnej judikatúry nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ústavy (I. ÚS 13/01).

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľky so skutkovými zisteniami („*nebola dodržaná zásada náležitého zistenia skutkového stavu*“), postupom („*k mojej záležitosti pristupoval formálne*“) a právnym názorom (*nepriznal tiež ani jeden násobok sťaženia spoločenského uplatnenia*) krajského súdu vyjadreným v jeho napadnutom rozsudku.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, že:

«(...) navrhovateľka viackrát rozširovala svoj návrh, ako aj zmenila pôvodne podaný návrh. Súd prvého stupňa však o týchto zmenách nerozhodoval uznesením. Je však nesporné, že konal o poslednom jej návrhu zo dňa 25. 11. 2003, čo je zrejmé z rozhodnutia vo veci samej.

Navrhovateľka aj v odvolacom konaní zotrvala na nárokoch tak, ako ich upravila dňa 25. 11. 2003 a tvrdila, že v dôsledku predmetného pracovného úrazu sa jej natoľko zhoršil zdravotný stav, že musela začať používať po tomto úraze dve francúzske barle, hoci

dovtedy používala iba vychádzkovú paličku a podstatne sa jej zhoršila chôdza. Následkom toho a pre prístup školy, kde vykonávala prácu bola nútená odísť do invalidného dôchodku.

Z vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa bolo preukázané, že navrhovateľke bol jej vtedajším zamestnávateľom uznaný pracovný úraz, za ktorý aj bola odškodnená titulom bolestného vo výške ohodnotenia 15 bodov.

Z obsahu znaleckého posudku MUDr. S. V. a jej výsluchu na pojednávaniach pred súdom prvého stupňa mal odvolací súd preukázané, že nie je príčinná súvislosť medzi úrazom, ktorý sa stal navrhovateľke dňa 22. 4. 1988 a jej invaliditou.

Z obsahu spisu, ale aj iných súdnych konaní mal odvolací súd preukázané, že navrhovateľka mala vážne zhoršený zdravotný stav a chôdzu sťaženú dlhšie obdobie pred uvedeným úrazom. Pred týmto úrazom používala už dve francúzske barle. Tieto skutočnosti mal odvolací súd preukázané z listu navrhovateľky adresovanému ObNV B. zo dňa 6. 2. 1988, v ktorom liste na str. 2 udáva: „...Nehovoriac už o tom, že pre učiteľa chodiaceho s dvoma francúzskymi barlami je nevhodný prístup do triedy, ktorá neumožňuje bezpečný príchod ku katedre...“, listu zo dňa 26. 10. 1987 adresovanému riaditeľovi školy: „... je nútený vyučovať takmer tretinu vyučovacej povinnosti telesne postihnutý učiteľ chodiaci s oporou - ortopedickými pomôckami...“ (...) list zo dňa 29. 8. 1987 adresovaný navrhovateľkou riaditeľstvu školy: „...V školských službách pôsobím už 18. rok svojej praxe a na tejto škole pôsobím už od roku 1971 a moja práca v prospech školy bola maximálne angažovaná a kvalitná čoho dôkazom je, že som zdravotne veľmi utrpela a zhoršil sa mi veľmi vážne zdravotný stav...“, ďalej z odvolania navrhovateľky v konaní Okresného súdu Bratislava I č. k. 8 C 68/88 zo dňa 14. 4. 1989 (v konaní sa navrhovateľka domáha mzdových nárokov), v ktorom opisuje udalosti zo dňa 3. 4. 1987 okrem iného udáva: „... Takýto postup odporcu mi spôsobil ťažkú ujmu na zdraví už v prvý deň po príchode na pracovisko z liečenia (z liečenia nastúpila navrhovateľka do práce podľa údajov navrhovateľky v predmetnom odvolaní na str. 4 dňa 9. 3. 1987) a následné dni...“, z odvolania navrhovateľky v konaní Okresného súdu Bratislava I č. k. 14 C 36/88 zo dňa 16. 3. 1988, v ktorom navrhovateľka udáva: „... Dňa 9. 3. 1987 som nastúpila do práce po liečení a hneď v tento prvý deň svojej práce vyvolali proti mne riad. školy a zamestnávateľ závažný spor... Ešte v ten deň sa mi zdravotný stav zhoršil a bola mi privolaná lekárska pomoc... Závažne mi zhoršila táto situácia zdravotný stav odvtedy sa zhoršil, chôdzu mám

už veľmi sťaženú – o dvoch ortopedických pomôckach a schodište je už ťažko prekonateľný problém, veľakrát nemôžem zdolať architektonické bariéry...“.

Odvolací súd vzhľadom na uvedené vyššie vyhodnotil tvrdenia navrhovateľky v odvolacom konaní s vychádzkovou paličkou pred úrazom zo dňa 22. 4. 1988 a prípadných jej aktivitách pred týmto úrazom za nepravdivé. Je nesporné aj zo znaleckého posudku, že zdravotné postihnutie navrhovateľky sa postupne zhoršovalo. Invalidita navrhovateľky však nie je v príčinnej súvislosti s úrazom zo dňa 22. 4. 1988. Tento úraz nemal vplyv na tak závažné zhoršenie zdravotného stavu navrhovateľky ako udáva v tomto konaní a ani na jej chôdzu o dvoch francúzskych barliach. Takýmto stavom trpela už pred úrazom používala francúzske barle pre sťaženú chôdzu.

Odvolací súd preto rozsudok súdu prvého stupňa pokiaľ ide o zamietajúce časti podľa § 219 O. s. p. ako vecne správne potvrdil. (...) Súd prvého stupňa vykonal dostatočné dokazovanie, vo veci správne rozhodol a svoje rozhodnutie aj rozsiahle a podrobne odôvodnil. Keďže nesprávny procesný postup súdu prvého stupňa pokiaľ ide o zmeny návrhu, prípadne jeho rozšírenie nemal vplyv na nesprávnosť rozhodnutia, odvolací súd k týmto procesným pochybeniam neprihliadal.»

Odvolací súd rozsudok okresného súdu v časti o trovách konania a trovách znalca pre nedostatok podkladov pre prípadné potvrdenie alebo zmenu rozhodnutia, podľa § 221 Občianskeho súdneho poriadku zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Podľa názoru ústavného súdu uvedený výklad krajského súdu nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého postupu a rozhodnutia krajského súdu. Preto bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

2.2. Sťažovateľka napokon namietala aj porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Co 233/2004, 3 Co 234/2004.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. (...)

Z prehľadu procesných úkonov, ktoré vyplývajú z obsahu sťažnosti, ako aj zo zistenia ústavného súdu vyplýva, že krajský súd rozhodoval o odvolaní sťažovateľky proti napadnutému rozsudku okresného súdu v období od augusta 2004 do októbra 2005, teda na rozhodnutie potreboval štrnásť mesiacov.

Ústavný súd sťažnosť sťažovateľky posúdil ako zjavne neopodstatnenú z dôvodu, že namietaný postup krajského súdu vzhľadom na celkovú dobu trvania konania, prihliadnuc na nutnosť primeraného času na štúdium spisu, resp. veci a na celkové okolnosti daného prípadu, nemožno považovať za porušenie práva garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy. Z judikatúry ústavného súdu navyše vyplýva, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (pozri napr. rozhodnutie I. ÚS 128/03 z 25. júna 2003 a v ňom citovanú predchádzajúcu judikatúru ústavného súdu).

Podľa názoru ústavného súdu nemožno na základe skutočností uvedených v sťažnosti považovať namietaný postup krajského súdu za taký, ktorý by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné prietahy“ v zmysle citovaného článku ústavy, preto bolo potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti a dôvody ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. marca 2006